

У Србији се тренутно спроводи нека врста бруталног политичког експеримента на тему – како уз помоћ амбициозног лидера, максималну медијску контролу и спољну подршку, од једне идеје која изворно може да рачуна на, највише, десетак одсто гласача (некадашњи ЛДП плус – не све – странке мањина) направити апсолутну већину и ту већину навести да својеручно потпише и призна оно са чим се интимно не слаже. Тај експеримент је можда занимљив и можда ће некоме од учесника донети краткорочну политичку и личну корист. Али свакако не доприноси ни демократији, ни регионалној стабилности. А о националном интересу да и не говоримо.

Ако је још до пре који месец постојала дилема око стварних намера актуелне власти (читај, Вучића) по питању тзв. „унутрашњег дијалога“, као и „разговора са Приштином“ у Бриселу, дилеме више готово да нема. Баш као што, упркос повременим лавирањима, патриотским седативима и медијским анестетичима, практично нема недоумице око Вучићевог политичког курса.

Ако је још до пре који месец постојала дилема око стварних намера актуелне власти (читај, Вучића) по питању тзв. „унутрашњег дијалога“, као и „разговора са Приштином“ у Бриселу, дилеме више готово да нема. Баш као што, упркос повременим лавирањима, патриотским седативима и медијским анестетичима, практично нема недоумице око Вучићевог политичког курса.

Писац овог текста, аутори НСПМ, као и већина вас читалаца, додуше, дилеме нисмо ни имали. Али човек увек – уколиком није фанатик или плаћени апологета – треба повремено да се преиспитује и проверава да ли је на исправном путу.

С друге стране, убеђени и службени браниоци „лика и дела“ нису имали никакве дилеме – и сваку Вучићеву скандалозну и издајничку неподопштину су правдали на различите, више или мање (не)уверљиве начине: „реал-патриотизам“, „политичка мудрост“, „куповина времена“, „балансирање“. Стално су најављивали неки велики спољнополитички „заокрет“, и говорили: полако, чекај само до пролећа, лета,

зиме...Ових или оних избора. Ове или оне Путинове посете и инаугурације. И сви су са индигнацијом одбацивали саму помисао да је истина управо оно што се чини да јесте. То јест, помисао да би и овде у Србији на делу могао бити већ виђени „црногорски сценарио“, односно дугорочни пројект који је, миц по миц, корак по корак, од Мила Ђукановића, некадашњег млађаног Милошевићевог јуришника и промотера „дубровачке операције“, направио главног извођача историјског и геополитичког одвајања Црне Горе не само од Србије и Русије, него и од своје вековне идентитетске вертикале.

власт готово свакодневно лансира различите „сценарије“ (украјински, македонски), односно више или мање фантастичне теорије ко све и зашто Вучићу и СНС-у непрестано ради о глави. Али нико не помиње овај ђукановићевски пројект „заробљене државе“ и темељног националног и геополитичког „преумљења“

Директно, или преко својих медија, власт готово свакодневно лансира различите „сценарије“ (украјински, македонски), односно више или мање фантастичне теорије ко све и зашто Вучићу и СНС-у непрестано ради о глави. Али нико не помиње овај ђукановићевски пројект „заробљене државе“ и темељног националног и геополитичког „преумљења“. У Србији је на делу нешто слично. Али то као да нико не примећује, или никоме не смета. Или су сви већ „огуглали“ на, најблаже речено, проблематичне и неумесне потезе, изјаве и гестове нашег премијера-председника. Некада су у питању „браћа Немци“ и снисходљиво дивљење Ангели Меркел, а некада „браћа Турци“, цар Мурат и („цар“) Реџеп Ердоган. Некада је реч о готово „аутошовинистичкој“ и функцији коју обавља апсолутно непримереној грдњи Срба као „нерадника“ и „лењиваца“. Али увек се ради о некој непотребној и симболичкој интервенцији у национално ткиво – и те су интервенције потенцијално исто толико погубне и опасне колико и оно што се по Бриселу и другим престоницама потписује и обећава.

И, веровали или не, увек се ради о Косову. Мада, наравно, не само о Косову, него и ономе за шта је „Косово“ симбол и синоним. И зато председникове речи како „ми на Косову немамо ништа“, имају већу тежину и злокобније значење од пуког дневнополитичког контекста и разлога због којег су вероватно изговорене

И, веровали или не, увек се ради о Косову. Мада, наравно, не само о Косову, него и ономе за шта је „Косово“ симбол и синоним. И зато председникове речи како „ми на Косову немамо ништа“, имају већу тежину и злокобније значење од пуког

дневнополитичког контекста и разлога због којег су вероватно изговорене. □

Пре више година, један страни саговорник, на моју опаску како ни једна српска влада не би преживела признање независности Косова и Метохије, нехајно је констатовао: „Па, реците да је Косово изгубио Милошевић, и да актуелна власт са тим нема ништа“. Ја сам одмахнуо руком. Али Вучић је очигледно прихватио савет, с тим да је идеју још мало разрадио и проширио, а одговорност за Косово протегаво и на једну и на другу страну – од Кнеза Лазара, до Милошевића, Ђинђића, Коштунице, Тадића, и њихових политичких наследника.

Ко је, када и колико допринео „губитку Косова“, судиће време, историчари и потомци. Оно што је на нама, тј. овој генерацији и онима који су тренутно у Србији на власти и у опозицији јесте да са своје стране том губитку – који, очигледно баш и није тако апсолутан, иначе се од нас не би тражило да га и званично прихватимо и својеручно запечатимо – макар не доприносимо

Ко је, када и колико допринео „губитку Косова“, судиће време, историчари и потомци. Оно што је на нама, тј. овој генерацији и онима који су тренутно у Србији на власти и у опозицији јесте да са своје стране том губитку – који, очигледно баш и није тако апсолутан, иначе се од нас не би тражило да га и званично прихватимо и својеручно запечатимо – макар не доприносимо, ако већ не можемо да га анулирамо. И ту не помаже никакво демагошко заклањање иза „будућности наше деце“ којима, ето, као савесни родитељи, нећемо у наслеђе да остављамо „замрзнути конфликт“.

Непристојно је и недостојно потезати такво оправдање за сопствену политичку изнудицу. Као што је и, у суштини, и лично и политички неморално за сопствену преузету обавезу тражити саучеснике и покушавати поделити одговорност са недовољно информисаном и трауматизованом јавношћу. **Укратко, чините што хоћете, или оно што морате. Али барем признајте да то не радите због народа, због будућности и због деце – већ због свог опстанка на власти.**

(уредник НСПМ и народни посланик)